

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M. M.**,
skazanego z art. 204 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 15 marca 2023 r.
zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego
XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 10 stycznia 2023 r., sygn. akt XI WKK 34/22 (XI Ka 337/22),
o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt XI Ka 337/22,

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać Sądowi
Okręgowemu w Lublinie do postępowania okołokasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 26 stycznia 2022 r., M. M. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 204 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt XI Ka 337/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Orzeczenie Sądu drugiej instancji zostało doręczone obrońcy skazanego – adw. J. K. w dniu 5 września 2022 r. (k. 773, t. IV). Pismem z dnia 3 października obrońca tego skazanego wniósł za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Lublinie kasację od ww. wyroku Sądu odwoławczego.

Zarządzeniem, z dnia 31 października 2022 r. (k. 785) Zastępca Przewodniczącego XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Lublinie wezwał obrońcę skazanego do złożenia w terminie 7 dni „pełnomocnictwa” do wniesienia kasacji pod rygorem odmowy przyjęcia kasacji. W odpowiedzi na wezwanie adw. J. K. w piśmie z dnia 15 listopada 2022 r. wskazał, że w jego opinii „przedłożone do akt sprawy upoważnienie do obrony nie jest ograniczone w żaden sposób i rozciąga się również do postępowania przed Sądem Najwyższym w przedmiocie złożenia i popierania kasacji” (k. 806). Zarządzeniem z dnia 10 stycznia 2023 r., sygn. akt XI WKK 34/22 (XI Ka 337/22), Zastępca Przewodniczącego XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Lublinie odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego wobec nieuzupełnienia braków formalnych (k. 809).

Od tego zarządzenia zażalenie wniósł adw. J. K., podnosząc zarzut obrazy art. 520 § 1 k.p.k. w zw. z art. 83 § 1 i 2 k.p.k. poprzez niezasadne uznanie że nie posiada on umocowania do obrony i reprezentowania M. M. w sytuacji, gdy obrońca prawidłowo zgłosił swój udział do sprawy, przedkładając stosowne upoważnienie do obrony, brał czynny udział postępowaniu, składał pisma, w tym środki zaskarżenia oraz oświadczenia w imieniu skazanego, zarówno w postępowaniu toczącym się przed organami ścigania, jak i przed Sądami pierwszej i drugiej instancji, i żaden Sąd – do czasu postępowania kasacyjnego – nie kwestionował udziału obrońcy oraz prawidłowości jego umocowania. Autor zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz nadanie sprawie dalszego biegu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 83 § 2 k.p.k., upoważnienie do obrony może być udzielone na piśmie albo przez oświadczenie do protokołu organu prowadzącego postępowanie karne. W orzecznictwie od dawna utrwalony jest jednak pogląd, zgodnie z którym upoważnienie do obrony może wynikać także z samych realiów procesowych sprawy, które jednoznacznie wskazują na wolę upoważnienia do obrony danego

pełnomocnika profesjonalnego (zob. R.A. Stefański, w: *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166*, red. R.A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, teza 6 do art. 83 i powołane tam orzecznictwo).

Analiza akt sprawy nie pozostawia wątpliwości, że taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Wprawdzie w piśmie z dnia 19 marca 2020 r., stanowiącym zażalenie na postanowienie w przedmiocie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec M. M. adw. J. K. wskazał jako załącznik upoważnienie od obrony (k. 146, 150), które nie zalega w aktach sprawy, jednakże na późniejszym etapie postępowania był on uznawany jako obrońca skazanego, a postawa M. M. nie wskazuje na to, by adw. J. K. działał bez jego upoważnienia do obrony.

Świadczy o tym zgoda prokuratora na korzystanie przez M. M. z aparatu telefonicznego w celu wykonywania połączeń do adw. J. K. (k. 205), przyjęcie i rozpoznanie kolejnego zażalenia (z dnia 7 maja 2020 r.) na postanowienie w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w przedmiocie tymczasowego aresztowania wobec skazanego (k. 272-275, k. 279-281), wyrażenie przez prokuratora zgody na widzenie adw. J. K. z M. M. (karty akt nienumerowane pomiędzy k. 341 a 342), pismo obrońcy z dnia 22 czerwca 2020 r., do którego dołączono wniosek M. M. o końcowe zaznajomienie się z materiałami postępowania oraz jego oświadczeniem o cofnięciu wniosku dowodowego (k. 348, 349, a co wskazuje na to, że obrońca miał kontakt ze skazanym, który musiał chcieć, aby go reprezentował), notatka prokuratora dotycząca rozmowy telefonicznej z obrońcą skazanego w przedmiocie zaznajomienia się z materiałami postępowania (k. 524; zob. też k. 548, 556).

Również w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji adw. J. K. uznawany był za obrońcę skazanego i został powiadomiony o terminie rozprawy głównej (k. 593), stawiał się na pierwszym terminie rozprawy w dniu 11 sierpnia 2021 r. (k. 613). Sąd pierwszej instancji uwzględnił wniosek tego obrońcy o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, co nastąpiło w dniu 22 lutego 2022 r. (k. 670-671, 689).

Apelacja tego obrońcy została przyjęta (k. 697), a następnie rozpoznana przez Sąd Okręgowy w Lublinie na rozprawie w dniu 12 lipca 2022 r., o której terminie powiadomiono adw. J. K. (k. 713 i 714v). Również Sąd odwoławczy przyjął jako pochodzący od osoby uprawnionej wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku (k. 722-723), na skutek czego doręczono temu obrońcy odpis wyroku z uzasadnieniem (k. 773), otwierając drogę do wniesienia kasacji na korzyść M. M.

W świetle powyższych okoliczności należało konsekwentnie uznać, że adw. J. K. był uprawniony do wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, co implikowało konieczność uchylecia zaskarżonego zarządzenia i przekazania sprawy do postępowania okołokasacyjnego Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

ał